

Гетсиманія

Олекса Стефанович

Смертельний піт лице кривавить...
Іде до них, найближчих цих:
Які ж бо ви!.. Години навіть
Не можете для мук моїх...
Не доказав, не міг. Заплакав.
Лежать і сплять собі утрюх.
Підвівся й знов поклався Яків,
Щось зосну викрикнув Петро...

І знов до Батька свого... Знов
Криваво вмиласть його твар...
І знову келіх, повен крові,
Вгина вгорі долоню хмар.
"О, пронеси цей келіх, Отче,
Коли це можна... Пронеси!
... Але не так, як Син Твій хоче, –
Хай буде так, як Ти даси!" –

Ні з місця, – вріс у хмару келіх...
І вже вриваються у сад
Огні некликаних факелів,
Вже розливається їх чад.

Прага, 1926.